

[Rager.]

for at blive løst paa en heldig Maade —, og derfor ved vi ogsaa at føre Sagerne igennem i Enighed, ogsaa denne Sag, og det er det, der vil ske.

Var det ikke ofte saaledes, naar i gamle Dage Konservatismen og Venstre forsøgte at føre Forsvarspolitik sammen, at man maatte forhandle sig til Rette under store Vanskeligheder og ofte saaledes, at Partiernes sprængtes hvert for sig for senere at løbe sammen igen? Og de Ordninger, man skabte, var altid uærlige. Forskellen paa Partiernes dengang og Regeringspartierne nu er den, at de første af Fejghed over for deres Vælgere vedtog uærlige Love, men vi ønsker at tage Ansvaret for at skabe et holdbart Grundlag. Enhver Forhaabning om at se de nuværende Regeringspartier opføre Komedien fra 1929 med nye rollehavende kan paa Forhaand opgives.

Jeg har over for de mange Rygter, der saa livligt er søgt lanceret i den sidste Tid, anset det for rigtigt at ofre saa lang Tid paa at omtale Sagens politiske Side — forhaabentlig sparer jeg derved vore Modstandere for alt for meget videre Kraftspild.

Hvad angaar Ophævelsen af de frivillige Korps, finder jeg, at dette Spørgsmaal er tilstrækkeligt debatteret fra vor Side under Finanslovdebatten. Ingen kunde, efter hvad der dér blev sagt, vente andet, end at Hærlovsforslaget paa dette Punkt vilde faa den Ordlyd, det har faaet. Vi maa anse vort Lands Bevogtning for mere end noget andet at være en Statsopgave, hvor der ikke er Plads for det private Initiativ. Naar det Mandskab, som Loven byder, uddannes, kan der efter Regeringens og Rigsdagens Mening ikke kræves mere. Men for at vise Imødekommenhed mod dem, der ønsker at demonstrere deres Sindelag, er der indført en Bestemmelse om frivillig Uddannelse, helt inden for Hærens Rammer. Jeg hverken tror eller ønsker, at mange vil søge denne Uddannelse, men jeg anser det for overordentlig nyttigt, at Muligheden for at faa den er aabnet — derved levnes der nemlig ikke Mulighed for billige Martyrier.

Med Hensyn til de Korps, der skal ophæves, finder jeg ingen Anledning til at begynde at drøfte dem og deres Optræden nu, i Fortid og muligen i Fremtid. Men jeg vil pege paa, at Tiderne ændrer sig, og under den Mentalitet, der nu gør sig gældende i forskellige Kredse, og som er en saa ganske anden end den Mentalitet, vi kendte for Aar tilbage i alle Kredse, forekommer det mig, at Korpsdannelse er og maa være

at betragte under en helt ny Synsvinkel. De har overlevet sig selv, og de vil staa sig ved den Bestemmelse, der nu bliver truffet — saa kan de gaa over i Historien med et smukt Eftermæle.

Det er med den allerstørste Beklagelse, jeg maa affinde mig med, at Frivilligheds-Princippet ikke har kunnet indføres ved Udskrivningen af Mandskab til Hær og Flaade i højere Grad, end Tilfældet er blevet, men efter det foreliggende Forslag er det Antal, der aarlig skal udskrives, saa stort, at man maa anse det for umuligt at gennemføre fuldstændig Frivillighed. Da Regeringen forelagde sit Forslag i 1929, var Rammerne ikke større, end at man maatte anse det for overvejende sandsynligt, at den tilstrækkelige Mængde Mandskab fra tilstrækkelig forskelligartede Kredse i Befolkningen kunde være fremskaffet ad Frivillighedens Vej, og Indenrigsministerens Forslag om Udskrivningsreglerne dengang sikrede, at Hæren blev et Gennemsnit af Befolkningen. Med de Rammer, der i Dag foreslaas, maa man anse dette for umuligt. Og hertil kommer, at Udviklingen siden 1929 ogsaa gør, at det vilde blive vanskeligere, men samtidig nødvendiggøre at skabe en Hær, der repræsenterer alle Samfundets Afskygninger, geografisk, socialt og politisk.

Den Side af Sagen kan man jo slet ikke løse, selv om man vilde gaa over til en Soldaterlønnings, der vilde virke tiltrækkende paa nogle, for man vilde derved kunne skabe den Situation, at Aftjeningen af Militærtjenesten blev et Haandværk, som slet ikke blev søgt af dem, der fandt andre Udveje til at skabe sig et økonomisk bedre Grundlag, og derved vilde vi komme ind paa den daarligst mulige Form for en hvervet Hær. At tro, at man skal finde en Løsning ad den Vej, er en Utopi. Paa den anden Side finder jeg, at hvordan man end tilvejebringer Mandskabet, er en Forhøjelse af Lønningerne ikke alene ønskelig, men nødvendig, og jeg forstaar, at dette vil Finansudvalget ogsaa faa Lejlighed til at tage et Standpunkt til i den rigtige Retning.

Det Frivillighedsmoment, der paa Udskrivningens Omraade er i det foreliggende Lovforslag, hilser jeg med Glæde, og jeg haaber, det maa have Held til at virke saaledes, at vi inden alt for længe vil kunne gaa videre ad den Bane.

Jeg vil gerne sige nogle faa Ord til de Indlæg, der er kommet fra den anden Side, men skal ikke modtage alle de Invitationer, som maatte kunne være at finde. Det ærede Medlem Hr. Brorsen begyndte Danmarks